

Köszönet a két évért, mindenért!

1979-ben születtem Szentesen, középosztálybeli családban. Szüleimnek köszönhetem, hogy a munka fogalmával meglehetősen korán megismerkedtem. Megtanultam, hogy aki dolgozni akar, tud, és ebben látja saját létszerveződésének formáját, annak csak két fajta munka létezik: elvégzendő és elvégzett. Édesapám nyomdokait követve én is a műszaki pályát választottam. Kitanultam a karosszéria lakatos szakmát, melyben csupán pár évet dolgoztam, és bár szerettem, amit csináltam, éreztem, van még bennem tartalék, és akarat a szellemi fejlődésre. Majd néhány dolgoosan eltöltött év után gondoltam egy merészet...

A gondolatot tett követte, beiratkoztam a Zsoldos Ferenc Középiskolába, azzal a feltett szándékkal, hogy leérettségizsek vagy legjobb esetben később gépésztechnikus legyek. Akkor még nem is sejthettem - de később igazolást nyert - hogy az utolsó alkalmat ragadtam meg a továbbtanulásra. Számomra is meglepő vasakarattal és tudásszomjjal láttam neki az új feladatnak, és mivel minden érdekelt, hamar kihívásokra leltem. Bizonyítani akartam - leginkább magamnak - ezért sokszor plusz feladatot vállaltam, verseket tanultam, több diáktársammal országos történelmi-, ill. számítógépes rajzolói AutoCAD versenyen vettem részt. Bár minden tanulással töltött idővel többnek, hasznosabbnak, büszkébbnek éreztem magam, az AutoCAD-del szerzett tapasztalatom meglehetősen nagy előnynek bizonyult a főiskolán, majd meghatározta, és letette az alapkövét a saját és a családom jövőjének. Mára tizennégy, autópárhuzamban eltöltött év konstruktóri tapasztalatát tudhatom magaménak, dolgoztam négy ország megannyi vállalatánál, és a családommal jelenleg is külföldön élek. Visszagondolva a majd' másfél évtized történéseire, illetve a tanulmányaimra, ahogyan az autójavítás kétkezi világából eljutottam azok virtuális tervezéséig, elég hihetetlennek, mégis egy pillanatnak tűnik az egész. Szerencsésnek érzem magam, hogy a Zsoldos Ferenc Középiskolába járhattam, és végtelen hálával tartozom a tanárainknak, hogy előmenetelemben minden elképzelhető módon s eszközzel támogattak, felemeltek, és utat mutattak a boldogulás felé. Azt hiszem, elmondhatom, hogy a középiskolai évek alatt nőtt be véglegesen a fejem lágya, alakult ki bennem egy kép a világot és életet illetően, és a biztatások hatására - túllőve az eredeti célon- önbizalomtól ittasan kezdtem meg a főiskolai tanulmányaimat. Ott is sokszor használtam a középiskolai leckémet: hogy az életben legfontosabb a szelekció, és bármeddig is vezessen az utam, pillanatig sem feledem azt, hogy honnan jöttem.

A teljesség igénye nélkül mindenkinek szívből köszönöm az önzetlen, számlálatlan segítséget, melyre még azokban az időkben is számíthattam, mikor a főiskolai akadályoktól megrettenve, kezdtem elveszíteni a fejemet.

Maradok tisztelettel,

Bozó Balázs